

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **L. D.**, zastoupené Mgr. Štěpánem Jaklem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2014, čj. OAM-92/ZA-ZA14-K01-2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 12. 2014, čj. 42 Az 4/2014 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Štěpánu Jaklovi, advokátovi se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, **se nepříznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2014, čj. OAM-92/ZA-ZA14-K01-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), rozhodlo o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť posoudilo opakovanou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako nepřijatelnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 – 96, podle kterého musí rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o neudělení mezinárodní ochrany obsahovat odůvodněný závěr správního orgánu o tom, že žadatel neuvedl v opakované žádosti žádné nové skutečnosti či zjištění

relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. že takové skutečnosti sice uvedl, ale mohl je uplatnit již v předchozí žádosti, a že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rozšířený senát dále uvedl, že ani opakovaná žádost, která neuvádí nové skutečnosti, nemůže být považována za nepřipustnou, pokud se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany natolik změnila situace v zemi původu, že by to mohlo zakládat opodstatněnost nové žádosti. Aby tedy byla opakovaná žádost přípustná, musí podle stěžovatele nastat taková změna situace v zemi původu, která je způsobilá založit její opodstatněnost.

[4] Stěžovatel se proto zabýval relevancí žalobkyní uváděných skutečností z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně neuvedla žádné nové okolnosti, které by mohly být důvodem pro udělení azylu podle § 12 až § 14 zákona o azylu. Její obavy z návratu do země původu kvůli bezpečnostní situaci v zemi nebyly relevantní z hlediska udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně zmínila aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině pouze v obecné rovině a nespécifikovala, jaký vliv měla tato situace na její osobní postavení. Podle dostupných zjištění měla žalobkyně předchozí pobyt v K., který se nachází ve střední části země, kde je situace z bezpečnostního hlediska klidná. Bezpečnostní situace na Ukrajině tedy nemohla mít dopad na její individuální hmotněprávní postavení jako žadatelky o mezinárodní ochranu, a nelze ji tudíž považovat za novou skutečnost podle zákona o azylu, která by vyžadovala meritorní přezkum.

[5] Stěžovatel odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, čj. 7 Azs 66/2014 – 20, v němž kasační soud přihlédl k tomu, že místem pobytu stěžovatelky (státní občanka Ukrajiny žádající o mezinárodní ochranu) byla západní část Ukrajiny, která nebyla nijak zásadně zasažena tzv. krymskou krizí a následnými vnitřními nepokoji, a nelze tudíž dovozovat, že by jí zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 zákona o azylu.

[6] Požadavek krajského soudu na meritorní přezkum každého nového tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu, včetně tvrzení zjevně neopodstatněných, jde nad rámec zákona o azylu, neboť žádost obsahující výhradně nerelevantní tvrzení by postrádala přidanou hodnotu. Rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti je plně přezkoumatelné v soudním řízení, v němž může žalobce žádat o přiznání odkladného účinku.

[7] Stěžovatel dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, čj. 2 Azs 35/2011 – 64, podle kterého lze zastavit řízení, pokud nic nesvědčí pro možnou hrozbu vážné újmy, a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, čj. 6 Azs 10/2011 – 76, podle kterého nelze za novou skutečnost považovat žadatelem uváděné zdravotní problémy, které nebyly objektivně potvrzeny během lékařského vyšetření. Závěrem stěžovatel výslovně navrhl i zrušení výroku o nákladech řízení.

IV.

[8] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým

významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

[11] V odůvodnění rozsudku ze dne 31. 1. 2007, čj. 2 Azs 21/2006 – 59, pak Nejvyšší správní soud připustil, že kasační stížnost žalovaného lze považovat za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a nelze vyloučit, že by tak činil i do budoucna. V zájmu zajištění zákonného spravedlivého a předvídatelného rozhodování soudů by byla kasační stížnost v těchto případech přijatelná bez ohledu na to, že pochybení krajského soudu zásadně nemohlo zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele – Ministerstva vnitra.

[12] Nejvyšší správní soud však v posuzované věci neshledal v postupu krajského soudu pochybení, tím méně pak pochybení zásadní. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečná vodítka pro posouzení věci.

[13] Předmětem sporu byla otázka, zda opakovaná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 3. 2014 obsahovala nové skutečnosti, na jejichž podkladě měla být věcně projednána. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65, vyplývá, že k věcnému projednání opakované žádosti o mezinárodní ochranu je nezbytné splnit dvě podmínky podle § 10a písm. e) zákona o azylu. První podmínkou je, že cizinec musí v žádosti uvést nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly mít *prima facie* dopad do jeho hmotněprávního postavení jako žadatele o mezinárodní ochranu. Podle druhé podmínky se musí jednat o takové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění zkoumány v předchozím řízení. Pokud podaná žádost obsahuje takové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen o nich meritorně rozhodnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 – 96). Nejvyšší správní soud dospěl k obdobnému závěru i v rozhodnutích, kterými stěžovatel argumentoval v kasační stížnosti. V usnesení čj. 2 Azs 35/2011 – 64 a v rozsudku čj. 7 Azs 66/2014 – 20 Nejvyšší správní soud výslovně upozornil na možnost žadatele podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu aktuální bezpečnostní situace v zemi původu. Výslovně konstatoval, že „*pokud podá stěžovatel novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v nynějším řízení před Nejvyšším správním soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení*“. Přestože v této věci nevyplývala změna bezpečnostní situace teprve v řízení před Nejvyšším správním soudem a nebyla tak předmětem až případné následné nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je bezpečně zřejmé, jak soudní judikatura nahlíží na přípustnost (nikoli nutně též důvodnost) nově uplatněného tvrzení tohoto druhu. Teprve při meritorním posouzení takového tvrzení lze s odkazem na konkrétní okolnosti projednávaného případu vyslovit, zda zakládá důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

[14] Stěžovatel shledává přijatelnost kasační stížnosti v dopadu řešené otázky nad rámec konkrétního případu, současně však tvrdí, že nová tvrzení žalobkyně nemohla mít v individuálním případě dopad do jejího hmotněprávního postavení a že si lze představit opakovanou žádost občana Ukrajiny, která by vzhledem k závažnosti uváděných doložitelných důvodů naplnila obsah pojmu „*nová skutečnost*“. Též samotný obsah podané kasační stížnosti proto nenasvědčuje přijatelnosti kasační stížnosti v této věci.

[15] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou na základě § 104a s. ř. s.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[17] Krajský soud ustanovil žalobkyni advokáta jako zástupce; podle § 35 odst. 8 s. ř. s. advokát ustanovený v řízení před krajským soudem zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát neučinil v řízení před Nejvyšším správním soudem žádný úkon právní služby, za který by mu náležela odměna a náhrada hotových výdajů. Nejvyšší správní soud mu proto nepřiznal odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. dubna 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu